

TPLA/203196

సెం ర రు

అంధగ్రంథకర్త భాండా గార చతుర్థకర్తము.

శ్రీ శివగీతాసంగ్రహము

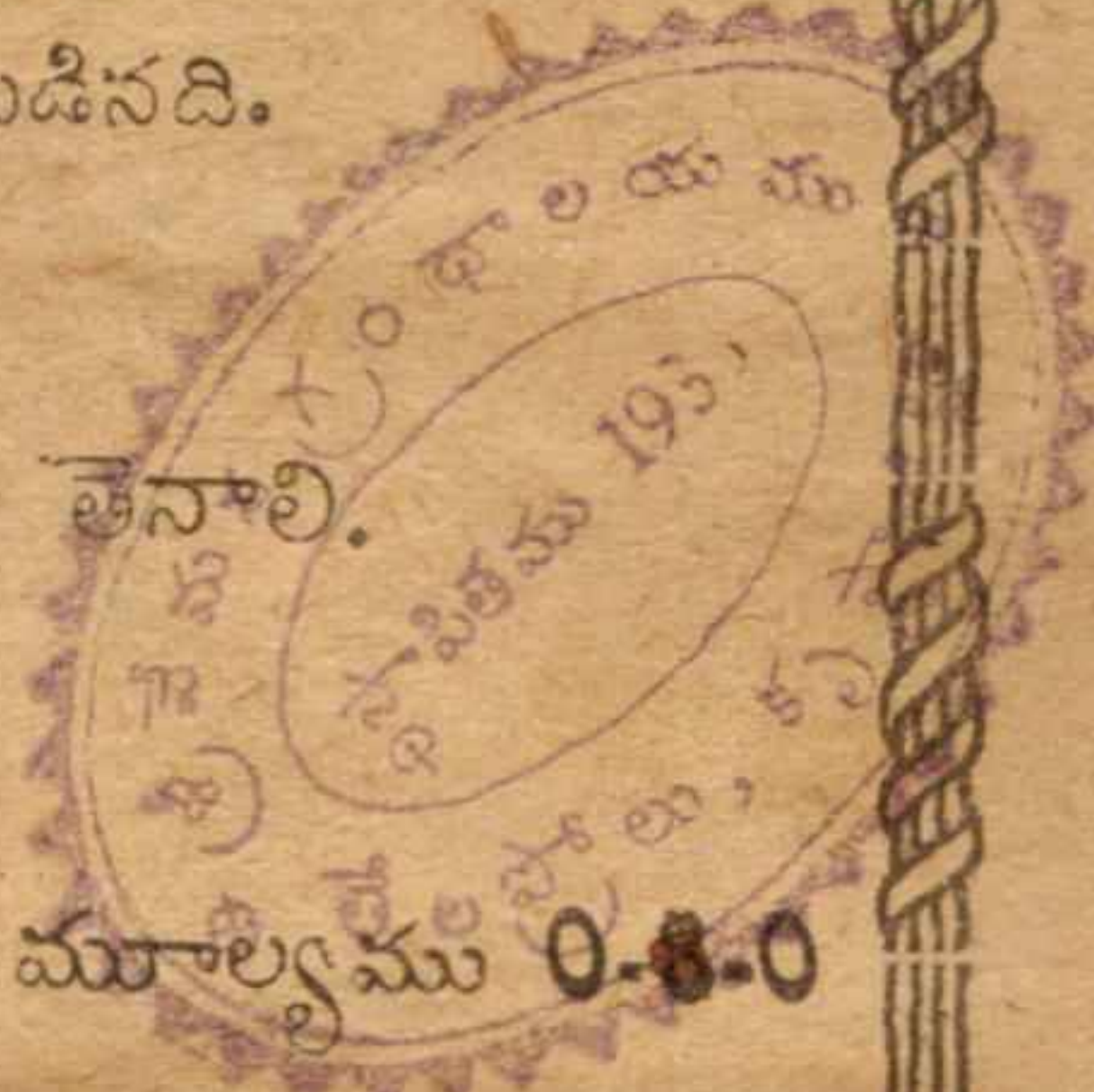

కృష్ణా మాహాత్మ్యము, శైవచింతామణీ శతకము,
చాణక్య నీతిదర్పణము, మార్కండేయనాటకము,
విఘ్నేశ్వర చరిత్రముల గ్రంథకర్తయు,
తెనాలితాలూకా ఈ గ్రామవాస్తవ్యుడును నగు

ముదిగొండ కోటయ్యశాస్త్రిచే

రచింపబడి ప్రకటింపబడినది.

రజత ముద్రాక్షరశాల, తెనాలి.

కాపీరైట్ రిజర్వ్

1925

మూల్యము 0-8-0

ప్రచురణ గ్రంథాలయము,
తెనాలి.

A

—◆ స మ ర్ప ణ ము ◆—

నిత్యకళ్యాణ స్వరూపుండును, వాచామ గోచరుం
డును, భక్తాభీష్టప్రదాన దీక్షాదక్షుండును సగు గిరిజా
నాథుని పాదపద్మముల కీకృతిని సమర్పించి కృతార్థుడ
నగుచున్నాడ.

గంధకర్త

త ప్ప ప్ప ల ప ట్టి

పే. పం.	తప్పు	ఒప్పు
5 3	స్వగాతా	స్వగాలా
7 2	వాంగనాస	వాంగనాస
10 11	బంపుచున్న	బంపుచున్న
12 6	పాతకు	బాధకు
16 4	విశ్వేశీ	విశ్వేశా
16 16	సచ్చితా	సచ్చిదా
18 16	మాతృచిత్తము	మాతృచిత్తము
19 22	మూత్రా	మూత్రా
23 2	తక్షు	చక్షు
31 14	లసంభ	లుసంభ
32 5	ల్పాతక	ల్పాత్మక
19	పానకుడు	పానకుడు
34 18	సోషితు	పోషితు

233/

శ్రీమేధాదక్షణామూర్తిగురవేనమః

శివగీతాసంగ్రహము

—* భక్తియోగము *

శ్లో॥ సకర్మణా మనుష్టా నైర్నదానైస్తప సాపివా ।
కైవల్యం లభతే మర్త్యః కింతుజ్ఞానేన కేవలం ॥

పరమేశ్వర ప్రసాదంబున సంసారామయ భేషజము
కైవల్యప్రదమునగు జ్ఞానోపదేశమును మీకొనరౌదను. మాన
వుఁడు కర్మల నాచరించియు, దానంబు లొనర్చియు, దపంబు
గావించియు ముక్తి నొందఁజాలఁడు ; కాని, జ్ఞానంబుచేఁ దప్పక
ముక్తిఁజెందునని శౌనకాదులకు సూతమహర్షియిట్లువచించెను.

తొల్లి ద. డకారణ్యవాసియై యున్న శ్రీరామునకు గుప్త
తమము నుపనిషద్రూపకము నగు నీ యోగ శాస్త్రమును బరా
త్పరుఁడగు మహేశ్వరుం డుపదేశించె. దీని నొకప్పుడు దేవ
సేనానియగు కుమారుఁ డాదరమున సనస్కృతమునకును, సమ్య
హర్షి వ్యాసునకును, నా మహామతి నాకునుఁ గమంబున నెఱింగి
ంచెను.

ఉపదేశారంభమున గురుడగు పారాశర్యుఁడు సన్నం
గాంచి "యత్యంత రహస్యమగు నీ శివగీతా శాస్త్రము నెవ్వరి
కేనియు వచింపజనదు. అట్లొనర్చువాఁడ వగుచో దైన శాప
మునకుఁ బాత్రుఁడవయ్యెదవ"ని వక్కాణింప, "గుహత్తమా!
ఇందు దైవానీకము శపించునంతటి విషయ మెయ్యది కలద"ని
ప్రశ్నించితిని. అనవుఁడామహాత్ముఁడు సూతా! గృహమేధయు
నిత్యాగ్నిహూతుఁడు నగు ధరామకుఁ డమరులకు కాకుఁడే
నువుం బొలియుండును. నైశ్వానరముఖింబున బర్హిర్ముఖు ల్లిట్టి
వారిచే నప్పింప బడిన భక్త్యభిజ్ఞులు సంతసముతో
గ్రహించి తృప్తాత్ము లయ్యెదరు. దేవామోదమున కింత కంటె
నొనర్పఁదగిన యుత్తమధర్మము లేదు. గాన, శ్లోఽతిష్ఠోమాది
క్రతువుల దేవతల సంతసపరచుట కర్తవ్యము. క్రతుభుగామో
దమే లోక కల్యాణమునకు మూలము. ఇందులకు వ్యతిరేక
ముగ యోగాభ్యాస వశంబునఁ బరిత్యక్తామరపూజలై నిష్కర్తు
లయ్యెదరేని, నిర్జరుల సంవాప్తమనోరథులై కినుక మెయి శపిం
తురు. పాడి మొదలు నన్యలుహంసఁ దదధిపుఁడు కష్టముల
కోర్చియున్న నద్దానివెదకి స్వస్థానమును జేర్చు నెట్లు యశ్నిం
చునో, అట్లే యా దేవానీకమును దమ వ్యాపారములకు వ్యతి
రేకుఁడయిన వాని కనేక విధంబులగు విఘ్నములం బ్రయోగిం
తురు. తత్కారణమున నొక్కనికైనను భగవద్భక్తి జనింపదు.
లభించిన నద్దానియం దవిశ్వాసమును, నట్లుకాదేని నామమా
త్రముగను బరిణామ మొందునని వచించునంతలో శౌనకాదులు

“మహాత్మా! విబుధులిట్టి మనసమద్యమముల కిట్లు చేయుచుండ నిరతానందస్థానముగు మోక్షసామాజ్య మెట్లు లభింపఁగలదు. తద్విఘ్న తిరస్కారంబులఁ జేయఁజాలు నుచున్న మెద్ది యెనఁగలదా?” యనుడు, విజ్ఞానసిద్ధియగు సూతుఁ డీట్లు వచించెను.

కోటిజన్మాన్తితములగు సుకృతివిశేషంబులంగాని మానవునకు శివభక్తి జనింపదు. నగుఁడు శివాస్వామిఁ గర్మంబుల నిష్ఠాముఁడై యొసర్చినచోఁ బరమేశ్వరానుగ్రహమున కర్హుఁడగును. అట్టి సుహృత్తునకు విబుధులు భీతులై విఘ్నంబు లొచరింపజాలగు ఎవనిచిత్తము నిరంతరమాయాది దేవునియందు దృఢమయి యుండునో, యాతఁడనేక మహాపాపంబు లొచరించినను తద్బలం బిచ్చుక యై న్నొందఁడు, శ్వపచుఁ డయ్యును బరిహాసమునఁగాని, మూర్ఖుఁడై యున్న శివభక్తి కలనాఁడగుచోఁ దక్షణముననే యనంతపాపములన్నియుఁ బ్రభుత్వంబున దగుచున్నాడు. సన్వితో ముఖియగు శివభక్తి, భక్తకల్పకముంబోలి యుండఁగాఁ దత్ప్రసాదా నర్హుఁడగు వానికంటె మూఢుఁడు గలఁడా? శివద్రోహమైనను, శివభక్తియైనను నియమముగా నొనర్చి మానవునకు బ్రీతిమెయి శివుఁడు శత్రుకై పల్యమునం బ్రసాదింపుచున్నాఁడు. నియమముతో బిల్వదళ మొక్కటి సమర్పించినను, సందుల కశక్తుఁడగు వాఁడు ప్రదక్షిణ నమస్కారంబు లొనర్చినను, గాదేని తద్దివ్య మంగళనామ మొకప్పుడేని దలఁచినను, బరమేశ్వరుఁడు తృప్తిం జెందును. చందనాదుల సంతసించు పరిశివునిబూజించు తేరికిఁగవ్వము. పూర్వజన్మాన్తితములగు మహా

పాపోపపాపంబులకతన, మానవుఁడు శివభక్తికి దూరుఁడగును. యోగీశ్వరేశ్వరుఁడగు పరమాత్ముని సేవింపుటకు దేశకాల వ్యాతాఘట లబిచారణీయములు. ఎవ్వఁడేనియు నాపుణ్యపురుషు నారాధించినఁ దత్సాయుజ్యాధికార యగును. సర్వేశ్వరుని స్వల్పాంశసంభూతుఁడగు నెవ్వఁడేని, నేపభూడనని గర్వించునో యాతఁడా యనఁతుని కోపానలమున మిడుత చందమున నశి యించును. ఏ వ్రతానుష్ఠాసముచే ధగ్ధార్ధ కాగుమోక్షంబులు సులభంబులొ, తద్వ్రతంబు నుపదేశించు చున్నాను. విగజా దీక్షగైకొని, మేన భూతినలఁది రుద్రాక్షలధరించి వేదసారంబు లనఁడగు శివసహస్ర నామంబుల జపింపుఁడు. ఇద్దాన బుద్బుద తుల్యంబులగు మర్త్యదేహంబుల న్నీడి దేవత్వము నందగలను. పరమేశ్వరుఁడు వాత్సల్యమున మీకుఁగైవల్యం బొసఁగగలడు.

—* వై రాగ్య యోగము *—

దండకాటవిని శ్రీరామచంద్రుఁడు వ్రాణేశ్వరియగు జన కాత్మజను లోకవిద్రావణుఁడగు రావణుఁడపహరింపఁ దద్వియోగానల దండహ్యమాన మానసుఁడై ప్రాణంబులవీడ సంకల్పించెను. తద్విధి నుసి యగస్త్యభగవానుఁడు శ్రీరామున కిల్లుప దేశించెను. సరేందనందనా! నీవేల యార్తిఁ జెందెదవు. సంసార మసారభూతము. పాంచభౌతిక వికారం బీదేహంబు. జడుఁడిద్దాని గ్రహింప జాలఁడు, విచారింపుము, భార్యయెవనిది? సచ్చిదానందస్వరూపుఁడగు పరమాత్ముకు జనన మరణములును

సుఖదుఃఖములును లేవు మలపిండాత్మకమగు నీ దేహమునఁ బ్రాణంబు లెంతదనుకయుండునో, సంబాధ బాంధవ్యంబు లంత దనుక నుండును. జీవహీతమగు శరీర మే స్వగాతాది జంతు సంచయమునకో యాహారముగా, బరిణామ మొందుటలేదా? మదనమాయాషగ్నుడగు నెవ్వడేని తన ప్రియుగాలిని మూఁ ఘుఁడై చచ్చదానన యనియు, నత్తుంగస్తసి యనియు, గోకిలా లంఘయనియు నికేమేమిగనో దలపోయుచుండును. నీ విష్ణు దేవని నీ ప్రాణంబులకింటె మిన్నగఁ దలపోయు చుంటివో, దానిని ప్రేమింపఁదగని చక్రమాత్రముగ నూహింపుము. పాంచ భూతక శరీరమునకుఁ గాఢణము పంచభూతములు. పరమాత్మ సర్వంతర్యామియైయుండఁ, బత్నీవిచారిమునకు నీకిక వా యెక్క డిది? అందుకును సహూదరులు కారా? గృహములు దగ్ధంబు లైనన నిద్రావృత్తముగు నవకాశంబునకు నాశంబెల్లు గల్గిదో; అట్లు దేహ బులు నశించినను నందుండు పరమాత్మకు వినా శంబులేదు. కొట్టితిని కొట్టఁబడితి నను నిరువురును దర్శకర్మంబు లకుం గర్తలుకారు. కాన నోరాధువా? ఏల దుఃఖముచే గృశిం చెదవు? అత్యజ్ఞానంబుఁ గలిగి సుఖాబుండునునవుఁడు, మహా భాగుఁడు రాముఁ డిట్లులసియె.

మహాత్మా! సీతావియోగజన్యంబగు తీవ్రాగ్ని మదై హంబును గృశింపఁజేయుచున్నది. ప్రాసాద మరభవనీయము కాదా? ఇట్టి పరాభవయతమగు వియోగ దుఃఖమునుండి తప్పించుకొనుట యెట్లన, మహ్మాయగు నగస్త్యుఁడెటుల వచిం

చెన. దాశరథీ! ఆశ్వరుని మాయావ్యాపారంబు లెవ్వరిని నగోచరంబులు. దేనినిభావమున లోకంబెల్ల మోహాధికాగమున మగ్నమయ్యెడినో; ఆమాయను బ్రకృతీగను, బరతేశ్వరుని దదధిపతిగను గ్రహింపుము. సత్యజ్ఞానానంద రూపుడగు నాదేవాధిదేవున ను జీవులగ్నియందలి విస్ఫులిగంబులభాతి కర్కవాసరా ధీనలై యుండి సుఖసుఖాబు లనుభవింతును. శరీరము స్థావరమనియు జంగమమనియు రెండువిధములు తరుగుల్పాకలు, స్థావరంబులు. జంగమములు త్రివిధములు. అయ్యవి అండజస్వేదము. లుద్భిజములని తొప్పబడను. జీవులు తత్తత్కర్మాననా బుగ స్థావరజంగమాది దేహాబుల నందుచుండును. శరీరమై తా సనుభావంబున వర్తించుచుగాని, యది యూర్జితమాయగా గురైదుగఁడు. కామక్రోధలోభమదమాత్సర్య మోహములనా నీయారును నవషడ్వర్గమునంబడును. జాగ్రత్స్వప్నావస్థల జీవుండి యరిషడ్వర్గాధీనుఁడై యుండును. కామాదులకూటమి సుషుప్త్యవస్థయందు సంభవింశమి శివైక్యమొందును. మాయూలగ్నుడగు నాతఁడే సుఖదుఃఖములకు లోనగును. శోక్తియందు రజితములైన శివునియందు జగము మాయచేఁ గల్గును. జ్ఞానంబునంజూడ దుఃఖభాగియగువా డొకఁడు కలఁడా?

—* విరాజాదీక్షాలక్షణయోగము *—

దాశరథీ! రావణుఁడు మాయాకౌశలమున జనకాత్మజను మరవగామామిగు న్నదేశమున నుంచి యుండఁగా నా సీత

నీకెట్లు లభింపఁగలదు? ఎవ్వని గృహద్వాః మున దేవానీకము
వానరిములభాతి నిశ్యము బాధితులగుచుండురో; దేవాంగనా స్ర
ము దయ మెవ్వనికి పంజామరములవీచు పరిచారికా గణముయి
యుండునో, ఎవ్వనికి నిందజడాది పమారులును, ధీరులగు
కుంభకణ్ఠా ద్యసజ్జులును నొందరో; సురిల క జేయుదును,
దివ్యప్రవేదియు నగునట్టి రావణుని జయించుట దుర్ఘటముగు
కార్యమా. అతని వీను లంక, నాదనరి సకలసౌఖ్యముల కాక
రమై బ్రహ్మభేద్యములు యుండునను నాలో రాముఁడెట్లనియె

అగ్రా! త్వత్రిక్షుడనై ప్రాణాధికముగానెంచు జాయా
నిర్మముగోల్పోయి నేలకీకియిండి సయోజనమేమి? కామా
దులు నన్న బాధింపుచున్నవి. మిన్నగాఁ దుర్మదాంఘుడగు
శత్రువును జయించగల నుపాయము దయాళుడనై యనుగ
హింపునునియె. ఏనుహసీయచరిత్రుని సంపూర్ణానగ్రహమున
దుర్ఘటములగు సముత్తక్ష్మములు సాధకునకు సునాయాస
ముగాఁ బ్రాప్తములయ్యెడినో యామహాత్ముఁ బరిమేశు శర
ణమునందును.

అత్యంత పావనముగు విరజాదీక్షును నీచేజేయించెనను.
అద్దానిమహాత్వమునఁ దేజోమూర్తివై శత్రుసంహార సమర్థుం
డవు కాగలవు. అగస్త్యుఁడెటుల వచించుటయు శ్రీరాముఁడా
మహాత్మునకుఁ బ్రణమిల్లి దేవా! కృతార్థుడనైతిని దయతోఁ
తెద్యవము నుపదేశించి నన్ను జరితార్థుఁజేయుడు. అనవు
డగస్త్యుఁ డిట్లుపదేశించెను. రామచంద్రా! శుక్లక్షత్రుండవలి

యష్టమి యేకాదశి చతుర్దశీతీర్థులయః తేతథశ్చుద్వైసఃగాని
యాద్దాశీ శతత్రయశ్చైతేదు వాసరయఃసఃగాని. యావ్రాము
నారంభింపవలయును. తొలుదొల్ల సర్వాశ్శక్తుఁడును, బా
త్పరుఁడు నగు శివు సభిసంగన మొనర్చి భూతలంచక నియును
సముగలవాఁడై హన్యవాహనం బూజించి ద్వావళాంస్థితుఁ
డయి పాశుపతమగు నీవతం బనస్థింపవలయును.

పాతఃకాలమున నిట్లు శచియై సంస్థించుకొని యుప
వాసంబొనర్చి శుభపసన యశోవీర్యధాన్యై యగ్నింబూ
జించి విరజామృతంబులఁ బానాద్యాహుతుల సిడి సమిధాఙ్గ
చరుభ్రలచే పెరాముఁబుడేసి “యాతేఅగ్నే”తి మంత్రమున
నగ్నిని దశమూ దారోపించుకొని, “భస్మానాయాగ్ని” యను
మనవుచే భస్మమును గ్రహించి యొడలిసతయుఁ దాకి యా
భస్మమును తప మొనర్చుకొనవచ్చో మహావాషంబులనుండి
పిముర్తుడగు. భస్మంబుగ్నివీర్యంబు. ఎవ్వఁడద్దాని సర్వాంగ
లేనన యెనఁచుకొననో, యీతందు త్రయోక పూజ్యుఁడై పర
మేశ్వరు పూజ్యస్తానము నొందనని శివసహస్రనామముల నుప
దేశించి వేదసాంఘ్య లనందగు వీనిని నితలు పఠి పుము.
పరమేశ్వరుఁడు ప్రసన్నుఁడై పాశుపతాస్త్రము సమగ్ర
హింపగలఁడు. ఇష్టాహుతిఁజేంది సుఖంబుండెద విని వచించెను.

—* శివప్రాదుర్భావయోగము *

శ్రీరామున కగస్త్యుఁ డిటుల నుపదేశించి, నిజాశమము
నకుం జనియెను. గోదావరీప్రాంతస్థ రామగోయదా మహా

మతి శివలింగప్రతిష్ఠ నొనర్చి విరజాదీక్షనూని భస్మస్నాతుడై
 రుద్రాక్షశతంబుల ధరియించి షోడశోపచార పూజల నమ్మహా
 దేవుఁ బూజించి, ప్రథమమాసంబున ఫలాహారియు, ద్వితీయ
 మాసంబునఁ బర్ణభోజనుఁడును, దృతీయమాసంబున జలపాన
 ప్రతుఁడును, చతుర్థమాసంబున నిరాహారియునై శాశ్వతుఁడును
 నిశంజనుఁడును, స్వస్థకాశుఁడును, జంద్రశీతలుఁడును, వ్యాఘ్ర
 చర్మాంబునుఁడును సర్వాభరణ భూషితుఁడునగు పరమేశ్వ
 రుని శివసహస్రనామంబుల నహర్నిశంబులు సమాహిత
 చిత్తుడై ధ్యానించె.

అత బ్రహ్మకాల మేఖవినదముభంగి భీకరధ్వాన
 ముతోఁ బ్రచురాసురసంహార కాలంబునఁ బ్రభవించిన రుద్రాగ్నిం
 బోలె నొక్కమహాతేజము శ్రీరాము నెట్టయెడుటఁ గన్నడు
 టయు, నది దాంవమాయగాఁదలఁచి రామచంద్రుఁ డత్యంత
 క్షపితుడై వారుణ, మోహన, సారాది దివ్యాస్త్రంబు లభిమం
 త్రించి వైచియు, విష్ణుచక్ర, కాలచక్ర, మహాచక్రాది తీక్షణ
 స్త్రములఁ బ్రయోగించియు, నామహాతేజము నందు లీలములొట
 విగతప్రయత్నుడై నిర్విణ్ణుడై చింతించి తనచేతినుండి విల్లు
 నేలఁబడటయు, నస్త్రంబులు భస్మమాత్రంబులగుటయుఁ జూచి
 వినయసంభ్రమములతో శివసహస్రనామంబుల భక్తియొక్కడై
 జపించెను. లక్ష్మణుఁడు భయముచే మూర్ఛితుడయ్యె
 రాముఁడు నిమిలితుడై యొకక్షణకాలములో కనులఁదెరచి
 చంద్రశీతలమగు నొక్క మహాతేజముంగనుఁగొని మరలఁ గను

మూసీ కనుదెరచునంతలో, క్షీరంబుద్రచ్చినంగల్లు నవనీలం
 బునుంబోలె, వెలుంగుచు, స్వర్ణపుచ్చయు మరకతశృంగయు
 నపూర్వశోభాయుతంబునగు నొక్క వృషభంబును నద్దాని
 యందు స్ఫటికసంకాశ దేహుఁడును, వ్యాఘ్రచర్మోత్తరీయుం
 డును, నాగయజ్ఞోపవీతియు, జటాధరుఁడును, దశభుజుండును,
 నవయావనశోభితుఁడును సచ్చిదానంగ స్వరూపుఁడును నగు
 మహేశుని, నాపరాత్పరునివెంట లక్ష్మీయుతుఁడగు శ్రీగుహా
 విష్ణువుని హంసవాహనాగూఢుడగు పరమేష్ఠిని జారుసహితు
 లైన దిక్పాలుగు మహాదేవు నధర్వశంతములచే ధ్యానిం
 పుచు నదీకాంతలం గూడియున్న సముద్రుని గైలాస శరీరం
 బులుఁదాల్చి కైవల్యోపనిషదంబులః బంపుచున్న శేషాది
 మహానాగంబులను, సువర్ణనేత్రధారియై యున్న నందీశుని,
 సవాహనులగు గణేశకుమారాదులను, బంచాక్షరి బలింపుచున్న
 సిద్ధవిద్యాధరాదులను, దేవాధీశు పురోభాగంబున నాట్యంబు
 చేయుచున్న భృంగిరిటిని, బ్రహ్మధగణంబులను, దివ్యగీతంబులఁ
 బాడు కిన్నరగణంబును, సనత్కుమారాది మహర్షులను, నప్ప
 రోగణంబును, మహేశుని కర్ణకుండలములై గానకళానైపుణ్య
 మున నమ్మహాదేవుఁ బ్రీతుంజేయు కపాలశంబులను బన్నగము
 లను గాంచి, మహాభాగుఁడగు నామహారాజు ధన్యుండ నైతి
 నని తలఁచి ప్రణవసహితములగు శివసహస్ర నామముల వం
 దన శతయతముగ నమ్మహాత్ముని నుతింపుచుండెను.

—* అస్త్రప్రాప్తి యోగము *—

పదంపడి శ్రీరామునకు భగవంతుడగు శంకరుడు ప్రసన్నుడై “ఎత్సా! నీ ప్రవర్తనము నాకెంతయు నానందమునకుఁ గారణమాయె న”ని దరహాసితవదనుడై విల్లును, నక్షయమగు సంబుల పొదియు నొసంగి, “రామచంద్రా! ఇయ్యది రౌద్రాస్త్రము. ఈ యస్త్రము సామాన్య సంగరమునఁ బ్రయోగింపఁ జనదు. ఈ మహాస్త్ర ప్రయోగమున కపసంహారముఁ జేయంగలవాఁడొక్కఁడును నీ జగమునలేడు. సాధకునకు స్వప్రాణ నాశనహేతువు సంప్రాప్తమగును. నీ మహాస్త్రముం బ్రయోగింపవలయును. సామాన్యసంగరమున దీనిం బ్రయోగించినచో లోకంబులు సయితము దగ్ధంబులగునని వచించి, దిక్పాలురఁ బిలిచి, సుశులారా! లోక కళ్యాణమునకై నీతనికి మీ మీ యస్త్రంబుల నొసఁగు డనుడు, లక్ష్మీశుడునుఁ బరమేష్ఠియు దిక్పాలురును సూర్య చంద్రులును విశ్వ దేవతలును దనుతమ నారాయణాస్త్ర బహ్మస్త్రోద్భావిత్రాద్యస్త్రంబుల నొసంగిరి. అంత నాతఁడపారానందమున నందఱకు ననుచుండై పరమేశ్వరునితో “మహాత్మా! నరుల కశక్యమైనదియు, దేవదానవాసాధ్యమును నగు లంక నే నెట్లు చేరుదును. లక్ష్మణద్వితీయుఁడనై నిరతాగ్ని హోతులును మహాతేజులునునగు నారావణాది రక్షోగణము నెలులజయింతు ననవుడు, భగవంతుడగు పరశివుడు దాశరథీ! దుష్టదానవ నాశనమునకై నీ వేమాత్రమును జింతింపవలదు. దుర్మార్గుడగు రావణునకుఁ జేటుమూడి

యేయన్నది. తక్కుంగల దానవులును జేయరాని కర్మంబుల నాచరించి సిరికిని నాయుర్భాగ్యమునకుఁ గూడ దూకులగు చున్నారు. పరదారాషహరిణు, రావణు ననాయాసముగ జయింపఁ గలవు. సకల ధర్మాధర్మవేదియు నాశనము సమీపించుటకుఁ బూర్వము విసనీత కర్మాధీనుఁడగును. రావణుఁడు దేవబ్రాహ్మణ రాజపాతకుఁడౌట కతన నాతని నాశన మాతని యెట్టయెదుట నిలచియున్నది. కిష్కింధా నగరమున దేవాంశ సంభూతులగు వానరు లనేకులు, బలపరాక్రమో పేతులును సముద్రమును బంధింపఁగలవారును గలరు. దైవయోగంబునఁ జేసి నీకు వారలందఱు సహాయులయ్యెదరు. తత్సహాయమున రావణుని సబంధుమిత్రకుమార భృత్సగణంబులతో నశింపఁజేసి నీ నెయ్యోపు టాటుంగొని మోదంబు నందెదవు. అల్పాస్త్ర ప్రయోగంబున జయము పొలభ్యమగుచుండ మహాస్త్రప్రయోగ మనవసరము. అస్త్రరహితుని, సంగరమునఁ బోగువానిని వీడఁ దగును. అట్టివారిపై నీహస్త్రములఁ బ్రయోగించినచోఁ దప్పక నీకు ముప్పు వాటిల్లును. రామా! దృశ్యమానప్రపంచమంతయు నాచేఁ గల్పింపఁ బడినది. నేనే రక్షింతును. నేనే నాశనము సైత మొనర్తును. నేను మృత్యువునకు మృత్యువును. నేనే జయింతును. నిమిత్త మాత్రముగ నీవుండి కీర్తిం బడయుచుని వచించెను.

—* విభూతియోగము *—

మహాదేవా ! నీవలనఁ బంచభూతంబులెల్లు జన్యంబులయ్యె దయతో వచింపవేడెదనని శ్రీరాముఁ డడుగఁ బరమేశ్వరుఁ డిటుల వచించెను.

అత్యంత క్రూరముగు సంసారము నెద్దానిచే ననాయాసముగఁ దరింప సాధ్యంబయ్యెడినో, దానినడిగి నాకెంతయో సంతసము గూర్చితీవి. భూతపంచకమున, జతుర్ద్విశ భువనంబులున, సముద్రంబులున, మహిధములున, దేవదానవులున, స్థావరజంగమాదులున, గంధర్వాదులున, దృశ్యంబులగు నీసర్వమున మదైశ్వర్యములు.

మనొకప్పుడు పరిమేష్టియు, లక్ష్మీశుఁడును, మదాకారదర్శనోత్సుకులైనన్నఁ గూర్చి తపంబొనర్చుటయు నేవారి జ్ఞానధనం బపహరింపఁ బురస్థితుఁడనగు నన్నఁగాంచి “నీవెవ్వర”ని ప్రశ్నించిరి. నేవారలకిట్లంటిని. పురాతనుఁడును, నద్వితీయుండును, నిత్యానిత్యుఁడును, నిష్పాపుఁడును, బాహ్మణస్సతియశాంతుఁడును, సురేశ్వరాదులును, నాహుత్యనాహుత్యులును, క్షరాక్షరమంత్రములును, గ్రహాదులును, సౌందియములును, సహంకారాదికమును, భూతభవిష్యద్వర్తమానములును, గాలమృత్యుమృత్యువులును, నమృతరూపమును నన్నఁగాగురైరుఁగుఁడు. ప్రథమంబున నోంకారరూపంబునను మధ్యమంబున భూర్భువాదిరూపంబునను నంతంబున విశ్వరూపంబునను నేనేయుందును. అగ్రాహ్వనిగను నుత్తమోత్తమునిగను లోక హేతునిగను సహార్తుగను

నుండుపదార్థమేను. నేసూక్ష్మరూపుడ. ప్రాణపదంబునందే
 సదా వసించెద. మఱియు నోంకారవాచ్యుడ. భక్తవరుల
 ఫలాఫలముల కేనే కర్తనగుట, శాశ్వతుడననియు, మాంస
 పిండమెటుల సర్వశరీరమునందు వ్యాపించి యుండునో, అట్లేను
 సర్వంబున నిండియుండుట సర్వవ్యాపిననియు జీవులను గర్భాది
 నరకంబులనుండి యుద్ధరింతును; గానఁ దారకుడ ననియు
 నాయాద్యంతములమీర లెప్పరెరుఁగమిచే ననంతుడననియు,
 జతుర్విధ దేహములయందు సూక్ష్ముడనై యుండునీతన
 సూక్ష్మండననియు, సత్వరజస్తమోరూపంబుల సృష్టిస్థితిలయం
 బులకు గాగఁగుడనగుట నీశ్వరుడననియుఁ ద్రిమూర్త్యాత్మకుడ
 నై సర్వమును సంహరించెదఁగాన రుద్రుండననియు, జగమును
 సర్వాంతర్యామి నై యెఱిగి లోకమున కెరుగఁదగిన వస్తువుగ
 నుండుట జగచ్ఛక్తువుననియు, జరాచరములకు సర్వ కళలకును
 నాధుడ నగుట నీశానుండననియు, నాత్మజ్ఞాన యోగముచే
 మహాత్ములయం దత్యంతమహిమచే సర్వభావంబుల సృజించుటఁ
 జేసి మహాదేవుడ ననియు, విదిశలును, నుద్భవుడను, నుద్భ
 వింపువాడను, సర్వతోముఖుడను నగుట నసమానుడనునై
 వర్ణింపఁబడుదు. జ్యోతి రూపుడనగు నన్ను విశ్వేదేవునిగను,
 ముఖ్యునిగను, దలంచువారలకు శాంతిచేకూరును. సర్వకారణ
 భూతుడనై భూతపంచ కాత్మక మగు జగంబు నిర్మింతును.
 ఇద్దాని గుర్తెరుఁగుట దుర్లభము. నన్నెరుఁగువాని కే విషయ
 మందును భయములేదు. దృశ్యమానంబగు నీ సర్వపదార్థము

లును మద్విభూతులు. నే నణువున కణువును, మహాత్ముల కెల్ల మహాత్మునై యుండెద. పాణిపాదశోత్రనేత్రంబులు లేక నత్యంత శక్తుడనై యుండును. శివస్వరూపుడనగు నాకు జన్మనాశనములును బాపపుణ్యములును లేవు. నే గుహశయ్యుడ నిష్కళంకుడ, నద్వితీయుడ. పశుశుద్ధమైన నా యాత్మ స్వరూపముఁ దెలియువారలు శుద్ధకైవల్య మొందెదరు.

—* వి శ్వ రూ ప స ం ద ర్శ న మో గ ము. *—

దేవాధీశ! పరిమాణార్హంబగు యుష్మచ్ఛరీరమున భూతసంచయమెట్లు ప్రభవించుచున్నది. యథాధికారులగు బ్రహ్మాదులును, జతుర్దశభువనంబులును నీ పెట్లయితేవి. మహాత్మా! యీవిషయము నాకెఱిగించి ధన్యజేయుమని శ్రీరాముఁడడుగ, మహాదేవుడు, గుణనిధి! అత్యంతస్వల్పమగు వటబీజమునుండి మహావృక్షమెటులఁ బరిణామమొందునో, నట్లే సకల భూతములును మత్తేజమునుండి వెలువడుచున్నవి. లవణపిండముదకలగ్నమై రూపరహితమై పాకవిధిఁ దిరిగి రూపమందునటుల, సకలంబు నావలన నుత్పన్నంబై నాయుండె లీనంబగుచుండును. చరాచర మయమగు నీ సకలంబును నా యందుఁ జూడగలవు. నీకు దివ్యదృష్టి నొసంగెదను. నిర్భయుడనై నా తేజంబు దర్శింపుమనుచు దివ్యదృష్టి నొసఁగి యనేకకోటి విద్యుత్ప్రభామిళితమును, భీకరమును, నగు తన తేజోదర్శనమొసఁగుటయు, రాముడద్దానిఁగాంచి భయచకితుఁడై దండప్రణామంబులాచరించి యందఁగుమాత్రములైన బ్రహ్మాండములను

బర్హతభూత సముద్రనాగారణ్యములను, సురాసురలను, దళా
 పతారములను, ద్విపురాసురాది యుద్ధంబులను, భూతభవిష్య
 ద్వర్తమాన కృత్యంబులనుం గాంచి, వేద సూక్తుల నామహా
 తేజము సిట్లనినుతియొనర్చెను. ఆర్తత్రాణపరాయణా ! విశ్వేశీ
 విశ్వవంద్యా ! గంగాధరా ! సంసార భయార్తుడనగు నన్ను
 రక్షింపుము. బ్రహ్మాదులును, సుర గణంబులును, యక్ష రక్షో
 గణంబును, నదీనద సముద్రంబులును, సర్వంబును నీవదనకుహ
 రంబున ద్యోతకము లగుచున్నవి. యుష్మత్కల్పితమై నీయందే
 దృశ్యమగు నీ ప్రపంచమును జడుడు రజ్జు సర్పభాంతి నొంది
 కనుచున్నాడు. నీకంటెభిన్న మితర మదృశ్యమగు హేతు
 వుచే నిష్టాపూర్వ్యాది కర్మలకు నీవేఫలకర్తవగుదువు. నీవు స్వా
 వ్యాపకుడవు. ఆకాశమునకుబోలె నీకు నాశనమేలేదు. ఒక
 సూర్యుడు జలఘటంబులం దొక్కొక్కఁడై దోచు కరణి నీవు
 జనాంతఃకరణంబులఁ గోచెదవు. ఈ జగద్వ్యవహారములకు నీ
 కేమియుఁ బ్రయత్నములేదు. అనాది సంచితములగు దేహము
 లదృష్టాన సారముగఁ గలుగును. నశించును. సచ్చితానందసాగ
 రంబున హంసరూపివై కాలాంతకుడవై సర్వపాప సంహారివై
 వెలుంగు నీమూర్తికి నమస్కారము. దేవతా సార్వభౌమా !
 నీ యీ విశ్వరూపం బుపసంహరించుకొనుము. నీ దయ కలిమి
 జగదాత్మస్వరూపుడవని చెలిసికొంటి ననవుడమ్మహాతేజము
 నుండి పరమేశ్వరుడు శ్రీరాము నెట్లయెదుట వ్యాఘ్ర చర్కాం
 బరుఁడును, గపాలమాలికాధారియుఁ బంచముఖుండును ఘణికంక

ఋషుడును నాగయజ్ఞోపవీతియు మృగహస్తుఁడును, జంతు
రుఁడునైగన్నట్టి శ్రీరామా నీవేది ప్రశ్నించెదవో ధాన్యప్రశ్నించి
విగత సంశయఁడవు గమ్మని యానతిచ్చెను.

—* గ ర్భోత్ప త్యా ది క థ న యో

శ్రీరాముఁడిట్లు ప్రశ్నించెను. మహాదేవా! పంచభూతా
త్మకమగు దేహముయొక్క యుదయాద్యవస్థలను దయామయుఁ
డవై నా కెఱింగింపుము. శంకరుఁడిటుల వచించెను. రామ
చంద్రా! భూతపంచకమువలన శరీరంబుగల్గును. అందు ప్రధా
నము భూమి. భూమికంటె నితరము లగు జలాదు లద్దానికి
నహాయమై యుండును. ఈ దేహంబులు జరాయుజ, అండజ,
స్వేదజ, ఉద్భిదములని నాలుగు విధములు. జరాయుజంబు
మాతాపితృశుక్లశోణితసంయోగ జన్యంబగు. శుక్లాధిక్యమునఁ
బురుషుఁడును శోణితాతిశయముచే స్త్రీయును శుక్ల శోణిత
సమత్వసంయోగమున నవ్రంసకుఁడును నగును. స్త్రీ ఋతుస్నాత
యగు దినము ప్రారంభించి పదునాఱుదినముల వఱకు నైన
కాలము ఋతుకాలముగ నిర్దేశింపఁ బడినది. నిందలి సరిదినం
బులయందలి నిలచిన గర్భమునఁ బురుషుఁడును, బేసిదినంబున
స్త్రీయును జనించును. పదియారవ దినంబున శుక్ల శోణిత
సంయోగావస్థ తటస్థించినచో దద్గర్భజన్యఁడగు నాతడు సర్వ
కళాకలితుఁడై మహారాజ పదమున కద్యత్తుఁడగును. ఎవ్వఁడు
ఋతుకాలము సతిక్రమించి భోగింపకుండునో యాతఁడు బ్రహ్మ

చారినాఁ బరగు ♦ జరాయుకోశంబున నిలచిన శుక్ల శోణిత
సంయోగమున గర్భమగును. కావుననే దానినుండి యుద్భవిం
చిన వానిని జరాయుజములని చెప్పట సంభవించు చున్నది.
ఋత్యాదు లండజములు. మశకాదులు స్వేతజములు. తరుగుల్మ
లతాదులు ద్విజములు. సురర్షులు చిత్తసంజాతజులు. జన్యకర్మ
వశంబున యోనిగతమగు శుక్లము రజస్సున క్తమై ప్రధమ
మాసంబునఁ ద్రవరూపంబుగనుండి ద్వితీయమాసంబున పెళి
కోశాకృతింజెంది కఠినమై పిండాకృతిందాల్చి మూడవమాసం
బున నవయవములు గలదియై నాల్గవ మాసంబున జీవాశ్రయ
మగు లింగదేహముగఁ బరిణామ మొందును.

ఈమాసముననే తల్లికి గర్భసంచలనము సంభవించును.
పురుషశిశువు కుడిప్రక్కయందును స్త్రీ శిశువు యెడమప్రక్క
యందును నపుంసక శిశువు గర్భమధ్యంబుననుండి చలింపు
చుందురు. జన్మానంతర జన్యములగు దంతాదులుతప్ప సర్వాం
గములీ నాలవమాసముననే తత్పిండమునకుఁ జేకూరును. గర్భ
స్థమగు పిండమునకుఁ గలుగబోవు చిత్తము మాతృచిత్తము
నుండియే యేర్పడుకతనఁ తద్గర్భాభివృద్ధికై మాతృమనోరథం
బులఁ దీర్పవలయును. తత్తాంతా కామంబులఁ దీర్పకున్నచో
భవిష్యత్సంతానముల కా కోరికలకుం దగినట్టుల నంగ లోపా
దికము ప్రాప్తమగును. అంత నైదవమాసంబున జ్ఞానంబును
రక్తమాంసములును నారవ మాసంబున నుపాంగముల విలసన.

♦ అనగా గర్భాదానమగు నొక తోలుతిత్తి.

మును గల్గి నేడవమాసంబున బలవర్ణాదుల నంగపూర్ణత జేసి
పాదాచ్ఛాదితములగు కరంబుల శ్రోత్రంబులు మూయం బడి
గర్భసంవాసనమునను ద్విగ్నుడను ప్రాప్తిజ్ఞానియునై “అసహ్య
కరమగు నివాసమందుంటివి. జఠరానల సంతప్తములై పితాది
రసకణములు పేశికేశస్థుడనగు నన్ను దపింపజేయు చున్నవి.
మాతృశల్యబాధితుడనగు నన్నుదరస్థమగు క్రిములు బాధింపు
చున్నవి. ఈ యసహ్య ప్రదేశమున నెద్దాని నే ననుభవింపు
చుంటినో, అయ్యది కుంభిపాకనరకంబుకంటె మిన్నయని చెప్ప
వచ్చును. గర్భస్థుడనగు నాకిందలి రక్తవికారమగు పదార్థ
మనుభవనీయమైనది, అని జింతింపుచు, బూర్వ ప్రాప్తములగు
దుఃఖములం దలంచి సశోకఁడై మోక్షమార్గంబుఁ జింతింపును.

గర్భస్థశిశు వెనిమిదవమాసంబున జాతుడయ్యెనేని,
ఓజస్త్యక్తుడై బ్రతుకఁజాలఁడు. నవమ మాసము ప్రసవమాస
మయినను, గొంతకాల మటుల జరుగక తననంతర మాసం
బులఁ దొకటి రెంట ప్రసవమగుటయుం గలుగును. మాతృశో
ణిత వాహకమగు నాడి, నాశ్రయించి నాభిస్థమగు
నాహారవాహికయగు నాడిచే గర్భస్థ శిశువు పోషింపఁ
బడుచున్నది. అస్థియంత్రాలవాలమగు యోనియందు బీడి
తుడై సర్వాంగ ప్లావితరక్తాద్యసహ్య దేహుడై యాక్రందన
మొనర్చుచు నధోముఖయై యోనియంత్రమునుండి బయల్పెడ
లిన జీవి, కదలఁజాలక మాంసపిండమువలె నుండుటచే,
మూత్రాదులచే రక్షింపబడుచు మలమూత్రములంబడి యస

హ్యకరమగు బాల్యావస్థయందుండును. ఎంతవరకు సుషుమ్న నాడియనంబడు బ్రహ్మనాడి శ్లేష్మవిహితమైయుండునో అంత దనుక మాట్లాడ నశక్తుడగును. ఇందువలననే గర్భస్థశిశువు రోదనము చేయఁజాలఁడు. అంతఁ గ్రమంబున యశావనము నంది శృంగార క్రియాజాతంబుల గర్వియై దుర్గంధయుతమున స్థిమాంసచర్మ మయమగు శ్రీయోనియం దనురక్తుడయి మారబాణ సంత పుడయ్యెడిని. అంతనత్యంత కష్టమున కాల వాలనుగు వార్ధక్యమునొంది శ్లేష్మదులచే దంతంబులూడ, వ్యాధులు పీల్చిపిప్పిఁజేయ, మలమూత్రంబుల శక్తిలేక పొర్లుచు వృత్యుదేవతాతీక్షణ దంష్ట్రాళింజిక్కి యైహికసంపత్తిఁజూచి చింతింపుచు బహువిధ కష్టంబులకుఁ భాజనుడై యమభటుల యనుపత్రాడుల చేతను, బంధుజనుల ప్రేమరజ్జువులను లాగఁ బడుచు, “నా కేదిదారి? నన్నెవరు రక్షింతు?” రని యేచ్చుచు బ్రాణములఁ గృజించి భటాళికూరకర్మంబులకుఁ దాళలేక దుఃఖియై యమసాన్నిధ్యంబుఁజేరి తత్కష్టంబు లనుభవించును.

ఏశరీరము చందనాదుల నిత్యభోగంబుమెయి పర్తిం పునో, అయ్యది త్యక్తప్రాణమై యగ్నింబడి భస్మంబుగనో, గోమాయఃగణంబున కాహారముగనో, పరిణామమొంది మరల నెన్నఁడును గన్పింపదు. మాయాకల్పితమగు నీజగంబునందలి మాతృ పితాదులు తనవారని సంతసించి తలంచుపెల్లకల్ల విహంగములు సాయంతనమున కొకవృక్షముంజేరి యుదయం బున నెక్కడెక్కడికో చనుచుండునటుల విజ్ఞాతులును నజ్ఞాతు

లును స్వస్వకర్మబుధరీత్యా వదలిపోవుదురు. ప్రాణంబు కలంత
దనక సంబంధము. అయ్యదియు మాయాకల్పితమే. ఇట్టిజన్మ
మరణగడంబునకు నాకంటె దరింపజేయగల మహాపథ
మింకొకటిలేదు.

—* శరీరనిరూపణయోగము. *

ఈస్వర్గంబున కాధారుడన, నహాగ్మానన గోచరు
డన, ననాద్యవిద్యాసమేతుడను నగు నాయుండలి మహాశక్తి
స్వరజస్తమోగుణాత్మకమయి త్రివిధముగ విభజింపబడినది.
అందు సత్త్వము జ్ఞానప్రాధాన్యమై శ్వేతంబయ్యె. దుఃఖాస్పద
మగు రజోగుణ మరుణమై చంచలమై యుండు. తమము జడ
రూపమయి సుఖాద్యదాసీనతం దసరి కృష్ణవర్ణంబై యుండు.
మాయామాత్రమున, త్రిగుణ స్వరూపమునగు నాశక్తి,
మత్స్యంయోగము ననభిష్టానరూపంబైన నాయందు రజ్జువున
స్పృంబుభాంతి విశ్వస్వరూపమగుట నొందుచున్నది. ఏపంచ
భూతములవలన నీసర్వము ప్రారంభింపబడెనో, ఆయాకాళాది
భూతములు నామాయవలననే జనించినవి. పంచభూతాత్మిక
స్వరూపమే యీ పంచభౌతిక దేహంబు. మాతృపితృభుక్తం
బులగు పదార్థములనుండి యాదుకోశంబులుగల యీదేహ
మేర్పడుచున్నది. అందుమూడు కోశంబులును, నాడులును,
అస్థులును, మెదడును, దండ్రువలనను, దల్లివలన మూడు
కోశంబులును, రక్తము, పప, చర్మము, మాంసము, యక్ష్మత్

హృదయము, గుదము, నాభిము, పుటిము, దండవలన రూపములు కోమములు గోళ్ళు యింద్రియములును జనించెడి.

రజోగుణమునుండి స్థూలత్వము, వర్ణము, అభివృద్ధి, బలము, ఉత్సాహమును స్వకర్మము ననుసరించి ఆముష్యము, సుఖము, దుఃఖము, భోగము, ఇత్యాదులు ప్రాప్తంబగును. శ్రవణాది జ్ఞానేంద్రియములకు శబ్దస్పర్శరూప సగ సములు తెన్నాత్రలు. పాదపాణ్యాది కర్మేంద్రియములకు విశ్వవంచన ప్రసారణగమనముల త్యాగేంద్రియ సుఖములనునవి తెన్నాత్రలు. మనము భయాత్మకము మనోబుద్ధి చిత్తాహంకారము లంతఃకరణ చతుష్టయ వాచ్యములు. అంతఃకరణము సత్త్వరజ స్తమములను త్రేగుణంబులందనను. అందలి ఆస్తితా, శుభ, తాధర్మ్యపరత్వాది గుణంబులు సాత్వికములు. కామ, కోధాదులు రాజసములు. నిద్ర, ప్రమాదాలస్యములు, తామసజస్యములు, “శబ్దము, శ్రోత్రము వక్త్రత, ధైర్యము, బలము,” ఇవి యాకాశసంజాతములు. పంచవాయువులు, స్పర్శము, స్పృశ్యేంద్రియముదర్శించుట ప్రసారణాదులు. వాయులభ్యంబులగు ప్రాణవాయువు నాభినుండి కంఠమువరకు సంచరింపుచు నాసారంధ్రములనుండి హృదయనాభిస్థానములఁ జొచ్చుచు నుచ్చారణోచ్ఛ్వాసశ్వాసములకుఁ గారణమైయుండి, దశవాయువులలోఁ బ్రధానవాయువై యుండును, అపానవాయువు గుదము శిశ్నము, కటి, పిక్కలు, ఉదరము, నాభి, తొడలు, ముంజేతులు వీనియందుండి మూత్రముల విసర్జనాది తత్తత్కార్యం

పడుచున్నది. లీనమగుచున్నది. కర్మేంద్రియము లైదును, జ్ఞానేంద్రియము లైదునూ, సుతఃకరణ చతుష్టయమును బ్రాణ పంచకాదులుగలసి లింగశరీరముని చెప్పబడుచున్నది. దర్పణ మాలిన్యముచే ముఖమెటులు సుందరముగాఁ గన్పట్టదో, అట్లే అంతఃకరణమునుఁ బొందిన గోపముచేత నాత్మగూఢ మాలిన్యము జేరును. అవిద్యాదోషమునఁ గర్మత్వాది ధర్మములు కలవాడై జీవుఁడు చలించుచుండును. అన్నమయపిండ మగు హృదయమున జీవుఁడును దన్మధ్యస్థ సనాశపద్మకోశంబు నందలి సూక్ష్మింబగు దహానాకాశంబుఁడు. కదంబకుసుమ కేసరీంబులు బోలె హృదయమునుండి శరీరమంతటను వ్యాపించిన 72 వేల నాడులును 101 నాడులు ముఖ్యములు. ముద్గాజేరు సదులమాడ్కి యవి ప్రతియింద్రియమునకుఁ బడసి నాడులు చొప్పున వ్యాపించి విషయోన్ముఖుంబులై కర్మఫలంబనుభవించుచుండును. అందొకటి శిరస్సు వరకు వ్యాపించి సుఖాన్న యని బిలువబడుచుండును. జీవుఁ డద్దానియొకఁడు చైతన్యరూపుడై ప్రకాశింపుచుండును. ఘటంబు పైట తదంతస్థమగు సవకాశమును జనుకీతి పరిపూర్ణమగు నాత్మగూడ చలింపుచుండును. ప్రభాకరునిబోలె పరమాత్మ నగు నేన తటసు ప్రకాశింతును. లింగదేహ సముద్భవంబులగు నాడులు జాగ్రద్బోధోపలబ్ధికై తత్తత్కర్మాను సారముగఁ బ్రవర్తింపుచుండునుగాని, లింగశరీరము మోక్షప్రాప్తి యగు పరిణామము నశింపదు. ఘటము బ్రద్దలైనను దానియందలి

దేహంబున. మనోధర్మములనుభవించి చిరికాలముట వసించి
బ్రహ్మముతోముక్తిజేండును. ఆశ్చర్యజ్ఞానముగలటె యుత్తమ
మయిన దింకొకటిలేదు ఆశ్చర్యజ్ఞానికంటెగూడ యుత్తర్యోత్తర
ముగ నిట్లే యాపదము కల్గును. బ్రహ్మజ్ఞాని కష్టమే శ్రీ గా
వృద్ధులు గల దశల నందఁడు. ఎవ్వఁడు సంతర్పణచేయునో
ఆతఁడెనభవించు ఫల మక్షయ మైనది. లోకమున మానవ్ర
హ్మక కోటి బ్రాహ్మణ సంతర్పణమైన నెట్టి ఫలమునొందునో
ఒక్క జ్ఞాని కన్నమిడువో నాతఁడంత ఫలము నందుచు
న్నాఁడు. జ్ఞానిలో ద్వేషము కల్పించుకొనిన నరాధముఁడు
క్షమామల నశింపుచున్నాడు. ఉపాసకుఁ డభోగతి నెన్నఁడు
నందఁ జాలఁడు గాన, నీవు నుపాసనను గావించి నిత్యసుఖంబు
సందుము.

—* ఉ పా స నా వి ధి *—

జానకీరమణా! ఉపాసనా విధిని జెప్పుచున్నాను.
ప్రపంచము నా కంటె వ్యతిరిక్తము గాని హేతువుచే సర్వ
క్రియాభోక్తనగు నేనే ఫలము నిచ్చుచుందును. భక్తిచే
నెవ్వరే తీరి నన్నపాసించెదరో వారల కాయా గూపంబు
లందోచి యుక్త ఫలంబుల నొసంగుదు. దురాచారుఁడయ్యు
బల్యాత్మపుత్రై నిష్ఠతో నన్న నేవింపు నాతఁడు సజ్జనుం
డగును. “త్వమేవాహ”మృను బుద్ధిచే నెవఁడునన్న నిత్య
మితర చింతలేక నేవింపునో వాఁడు బ్రహ్మ హత్యాది పాప
ములచే బరిత్యక్తుఁడగును. సంపత్, ఆరోపము. సంవర్గము

పడుచున్నది. లీనమగుచున్నది. కర్మేంద్రియము లైదును, జ్ఞానేంద్రియము లైదును, సంతాకరణ చతుష్టయమును బ్రాణ పంచకాదులుగలసి లింగశరీరముని చెప్పబడుచున్నది. దర్శణ మాలిన్యముచే ముఖమెటులు సుందరముగాఁ గన్పట్టదో, అట్లే అంతాకరణమునుఁ బొందిన గోషముచేత నాత్మగూఢ మాలిన్యము జేచును. అవిద్యాగోషమునఁ గర్మత్వాది ధర్మములు కలవాఁడై జీవుఁడు చుంచుచుండును. అన్నమయపిండ మగు హృదయమున జీవుఁడును దన్మధ్యస్థ సనాశపద్మకోశంబు నందలి సూక్ష్మంబగు దహానాకాశంబుఁడు. కదంబకునుమ కేసరంబులు బోలె హృదయమునుండి శరీరమందంతటను వ్యాపించిన 72 వేల నాడులునుండు 101 నాడులు ముఖ్యములు. ముద్రాజేరు నడులమాడ్కి యవి ప్రతియింద్రియమునకుఁ బడేసి నాడులు చొప్పున వ్యాపించి విషయోన్మఘంబులై కర్మఫలంబన భవించుచుండును. అందొకటి శిరస్సు వరకు వ్యాపించి సుషుమ్న యని బిలువబడుచుండును. జీవుఁడద్దానియందు చైతన్యరూపుఁడై ప్రకాశింపుచుండును. ఘటంబు పైట తదంతస్థమగు సవకాశమును జనురీతి పరిపూర్ణమగు నాత్మగూడ చలింపుచుండును. ప్రభాకరునిబోలె పరమాత్మ నగు నేన తటస్థ ప్రకాశింతును. లింగదేహ సముద్భవంబులగు నాడులు జ్ఞానద్యోగోపలబ్ధికై తత్తత్కర్మాను సారముగఁ బ్రవర్తింపుచుండునుగాని, లింగశరీరము మోక్షప్రాప్తి యగు పఱకును నశింపదు. ఘటము బ్రద్దలైనను దానియందలి

యాకాశముండుభంగి దేహము నశించినను నాత్మస్థిమముగా నుండును. భూతజనితమై కర్మవాసనావశమగు నరీకము స్వప్న ప్రాయముగానుండును. మానవు లవిద్యాత్మికములగు కష్టాల నాచరించి ముక్తినిొందఁ జాలను. బడలికచే నేగుట కశక్త మగు విహంగ మాకాశమున తొక్కలఁ గొట్టుకొనెను. తన పలాయముకొల్లరుగునో అట్లే పరమాత్మస్వరూపుడగు జీవుఁడు జాగ్రత్స్వప్నదులచే శాంతిఁజెది విజ్ఞానస్వరూపుడనగు నాయందే చేరుచున్నాడు. అప్పుడే “సర్వాభివ్యక్తబ్రహ్మ” ఏవమేవరుద్రో నద్వితీయాచుతస్థి” యనుశ్రుతిస్మృతములు సార్థకములగుచున్నవి. విజ్ఞానాత్మ యవిద్యాతీయతమగు కాశి ణాత్మతో గలసి సుఖము లనుభవించి యజ్ఞానవశమననే నమి తానందముఁ జెందితిననుకొనుచుఁ దిరిగి స్వస్వరూపము నొందుచుండును. విజ్ఞానాత్మ కారణాత్మనుగూడియే లోకంబులఁజరింపుచుండును. ఆలోకంబులెప్పుడు నశించునో అప్పుడయ్యదియు సదృశ్యముఁజెందును. కూటస్థుడనై నేనొక్కండ నెల్లప్పుడు స్వంబును వ్యాపించియుండు. నేనీసకలప్రపంచమునకు గారణుడనై సృష్టిస్థితిలయంబుల నొనర్చుచు మోహదులఁ గల్పింపుచు దేహదుల స్వయఃజ్యోతి నై వెలుంగుచుండును.

—* ఉ షా స నా మ హా త్మ్య యో గ ము. *—

భుక్తపదార్థములనుండి స్థూలసూక్ష్మ దేహములకు బరస్పర దృఢసంబంధము ప్రాప్తింప నద్దానివలన జీవనధార

తాము దట్టస్థి పుచున్నది. జరాగదాదికముచే జననంబగు
 నేష్టంబువలన జరగాగ్ని మందముగు కఠిన భుక్త్యర్థము
 పచనము కాజాలదు. అయ్యది యెప్పుడు పచనముకాదో
 తిగి : దార్ధ్యగూణమున కవకాశముండదు. ఇట్టి ప్రమాద
 నాకులు శుష్కింప నాడులు రిసహసములుగాఁ బరిణామ
 మొంకటయు నందువలన స్థూలలింగ శరీరములయందలి సం
 మోగావస్థ తిష్ఠటయుఁ బరివర్త్యులభారమున లక్షలు పాద
 ముఁ గండి. వేగునటుల లింగశరీరము దేహమునందలి పీడి
 పోవుచున్నది. ఇది సవాసనా యుక్తంబులగు సద్భ్యాత్మైక్య
 భాతిముల యందై క్యావస్థయందున్న ప్రాణవాాయువు తక్కుం
 గల నాయువులంకూడి యుంగోవానియముగలిగి తేవుడు
 నేతాని నాదులయ్య
 యుపసర్పణగుండు
 భటాధీశుడై
 చును. యశ

దేహంబున. మనోధర్మములనుభవించి చిరకాలమట వసించి
 బ్రహ్మముతోముక్తిజెందును. ఆత్మజ్ఞానముకంటె ముత్తమ
 మయిన దింకొకటిలేదు. ఆత్మజ్ఞానకిగూడ ముత్తమోత్తమ
 ముగ నిల్లే యానందము కల్గును. బ్రహ్మజ్ఞాని కిట్లెచే ట్టిగా
 వృద్ధులు గల దశల నందఁడు. ఎవ్వఁడు సత్కర్మచేయునో
 ఆతఁడెవ భవించు ఫల మక్షయ పైనది. లోకమున మానవుఁ
 డొక కోటి బ్రాహ్మణ సంతర్పణమున నెట్టి ఫలమునొందునో
 ఒక్క జ్ఞాని కన్నమిడువో. నాతఁడెంత ఫలము సాదుచు
 న్నాఁడు. జ్ఞానితో ద్వేషము కల్పించుకొనిన నరాధముఁడు
 క్షమామల నశింపుచున్నాడు. ఉపాసకుఁ డధోగతి నెన్నఁడు
 నందఁ జాలఁడు. ~~అతఁడు గావించి నిత్యముఖంబు~~
~~సంధుఁడు.~~

ప్రశ్నచున్నాను.

పరమ.

అధ్యాసయవి యుపాసన నాల్గువిధములు. గుణయోగము
వలన నల్పమగుదాని ననంతమగు దానినిగఁ జేయుట
సంపద్విధియఁయు, నంగారోపణమగు విభాన మారోపణ
విధియనియు, బుద్ధిపూర్వకముగ నారోపింపఁబడిన యుపాసన
యధ్యాసోపాసన యనియు, గ్రియా యోగముచేనైన
యుపాసన సంవర్గోపాసన యనియు విభజింపఁబడియె. ఉపాస
కుని జితైక్యాగతగల ప్రదేశముననే, యుపాసన మర్హముగాని
తీర్థక్షేత్రములకేగుట నిష్ప్రయోజనము. విజ్ఞాని యగునాతఁడు
సుఖా సఃస్థుడును, సమ శరీరుఁడుమనై సకలేంద్రియముల
భూతినలదుకొని యింద్రియరోధకుడై భక్తియుతుడై యధా
ప్రాయముగ గురునమస్కారముచేసి యనంతరము యోగ
మును యోజించవలయును. ఎవ్వఁడెంద్రియములఁ జయింపఁ
జాలఁడో యాతనికి న్దింద్రియములు దుష్టాశ్వముల బోలె
స్వాధీనములుకావు. ఎవ్వనియందు వివేకము మనోవైశ్చ
ల్యము శుచియుఁగానఁబడదో, వాఁడు ముక్తి నొందఁజాలక
మరల మరలఁ జనింపుచుండును. స్వాయత్త మనముగల
వివేకి పునరావృత్తి లేని కైవల్య మందును. హృదయ కమల
మును విరజముగను విశుద్ధముగను, బవిత్రముగనుఁదలఁచి,
యద్దానిచేఁ బరమేశ్వరుఁడ నగు నన్న సేవింపవలయును. వేద
శాస్త్రపఠనాదులచే నే నలభ్యుఁడనుగాని సిశ్చలమనంబున
సన్నైవ్యం ధుపాసించునో వానినే గోరుదును. గోటి సూర్యు
లతో సమానమగు కాంతియుఁ గోటిచంద్రులతో సమాన

మగు శైత్యముచే, గలిగి చంద్ర సూర్యాగ్ని నేతములు గల నన్ను స్మరింపుము. సర్వేశ్వరుడనగువాడ నే నొక్కండ నగుట యిట్టి నన్ను ధ్యానించువారికే శాశ్వతమగు ముక్తి లభింపగలదు. గాని యితరుల వలన రాజులదు.

—* మోక్షయోగము. *

రామచంద్రా! ముక్తిసాలోక్య, సారూప్యసార్వత్రికైవల్యములను, నైదువిధముల విభాగింపబడినది. నిష్కామియై నన్నుఁ బూజించి నాలోకమందే సర్వ మనో రఘుఁడై వసించుటయే సాలోక్యముక్తి. నిష్కామియై నన్ను తింగి. పూజించి నాతో సమానమగు రూపము నందుటయే సారూప్యముక్తి. మత్ప్రీతికై యిష్టాపూర్తాది సుకర్మంబుల నాచరించి సమస్తమును నాకర్పణముచేసి నాతో సమాన ముగఁజరించునది సాయుజ్యముక్తి. శాన్త్యాదులుగలిగి మద్దేహ సంగమము కలవాడై నాకంటె నభిన్నుడగుటయే. *సార్వత్రికైవల్యములని ప్రధితములయ్యెను. వాగ గోచరుడనై యుద్వైతుడ నగు నాయందే యీ జగము చూడఁబడు చున్నది. మత్స్వరూపజ్ఞానము వలన సాధకుని మనోవాక్కుల కగోచరుడ నయి నే నొక్కడనే తోచుచుండును. జ్ఞానాత్మ

* సార్వత్రికమనగా- ఈశ్వరత్వము నొంది సృష్టిచేయు ప్రజ్ఞ కలుగుట యని కొందఱు.

ప్రకాశుడ నగు నేను సదానందుడనై యుందు. నేత్రములతో నన్నెవ్వఁడు చూడ లేడు. శిశుల మనంబున ననుభవించి దర్శించు వారలు ముక్తులగుదురు. శాంత చిత్తుఁడను, వేదాంత వేదియు, నగు గురువర్యుని కడకరిగి కొంత కాల మితని శుశూప్తలం దనిపి వేదాంత విచారణము చేయుచు సంయుక్త మతియై శ్రవణ మననాదుల శాంతుఁడై నిర హ కానుఁడై స్వాత్మయందు నన్నుజూడవలయును. కర్మాని సరణముగ నాత్మ సాక్షాత్కార మొకనికఁ ద్వరితము గను మఱియొకని కాలస్యముగను సంభవింపును. కోటిజన్మాన్వితములగు పాపములు జ్ఞానమువలన నశించునుగాని, కర్మచే నశింపవు. జ్ఞాని పుణ్యపాపములచేఁ గట్టుబడఁడు. శరీరారంభకమగు ప్రారంభ మనభవము వలన నశించును. కామాదులెప్పుడు వశంగతములో యప్పుడే ముక్తి భక్తి జ్ఞానములసంభవించును. క్షీర జన్యమగు ఘృతము తిరిగి క్షీరంబుల చేరనటుల సంసారమునుండి వీడఁ బడిన జ్ఞాని తిరిగి సంసారమునఁ జేరఁడు.—అని శివుఁడు వచించెను.

—* పంచకోశోపాసనావిధి. *—

నగుణోపాసనమువలనఁ బ్రథమమునఁ జిత్రైకాగ్రత నొంది పూర్వోక్తలక్షణ లక్షితుడనగు నన్ను దెలిసికొనవలయును. “ఆత్మ” అనశ్వరపదార్థము, పుట్టుట పెరుగుట నశించుట మొదలుగాగల భావములు దేహమునకుగాని, ఆత్మకుఁ

గావు. మూసయంచుంచుడిన బంగారమువలె నన్నమయి
 కోశమున బ్రాణమయి కోశముండును. ఇయ్యదిక్షుత్పిపానాత్మిక
 మగుజడము. బ్రాణమయికోశమున మనోమయికోశముగలదు.
 ఇయ్యది బుద్ధిదియోది నమాయితబగుట సంకల్ప విక
 ల్పాతకమయియుండు. కామాదు లీమనోమయికోశధర్మములు.
 విజ్ఞానమయికోశనుడగు జీవుడు వ్యాసహరిక కర్తయైయుండు.
 ఆకాశమువలన శోత్రంబును, భూమివలన ఘ్రాణంబును, నద
 రంబువలన జిహ్వయు, తేజంబువలన నేత్రంబును, వాయువు
 వలన జర్మంబును, భౌతికజన్యంబులై కర్మేంద్రియములును
 వ్యోమాదుల రజోంశంబున బ్రాణపంచకమునగు ఈవిధముగ
 సప్తదశలజెంది కారణశరీరముండును. ఆనందమయికోశము
 విద్యాకర్మఫలభాజియై యధ్యాస రహితమై ప్రకాశింపుచు
 యును. మాయతోడియూత్పి యంతఃకరణచతుష్టయమునకు
 నాక్షీభూతమైయుండును. తత్ప్రతిబింబమాకాశంబున భోక్తభో
 జయితలన భేదంబు నద్వివిధమై ప్రవర్తిల్లును. క్షేత్రజ్ఞుడు శరీర
 రిధావరూఢుడైయుండు. ఆతనికిబుద్ధిసారధిగను, జిత్తముపగ్గము
 గనువింద్రియములువిషయానక్తములై తురంగమంబులుగ బరిణ
 మించును. వీనితోగూడిభోక్తయై వెలుంగుపరిమాత్మను సేవిం
 చుటకు పానకుడు పంచకోశంబులమనంబు సంక్రమింపజేయు
 వలయును. ఎవడిటులనాచరించునో వాడు రమాత్మను జేర
 గలండు. సత్వరజస్తమోవికారమగు నామాయను నాధక్తులు
 మాత్రము తెలిసికొనెదగు. భక్తిశూన్యులై ఫలాపేక్షగలిగి

కర్మింబులనాచరించి జనులనంతములగు జన్మలనెత్తుచు మృత్యు దేవతవదనంబునం బడుచుందురు. నిరంతరము కర్మసాగరంబున మునుంగువారిలకుఁ గోటి జన్మంబులకై నను ముక్తిలేదు. గాన నిష్కల్మషమును, స్థితమమునగు భక్తిని నాయందుంచి నన్ను పాసింపుము. నీవేదీచేయుచున్నావో, ఏదిభుజింపుచున్నావో, ఏది దానముచేయుచున్నావో అవిన్నియు మదర్పణముగాజేయుము. అట్లుగుచో నాయందుదృఢమగు భక్తిజనింపగలదు. అట్టిభక్తిగల జనుఁడు పునరావృత్తిరహిత మోక్షసామ్రాజ్యమునందగలఁడు. అని శివుఁడు రామునకుఁ జెప్పెను.

—* భక్తి ని రూ పణ యో గ ము *—

పరిమాత్మా! నీయందెటుల భక్తిజనించును. ఎట్టి భక్తి వలన నుత్తమసుఖము సంప్రాప్తమగును. నా కెఱిగింపు మను శ్రీరాముని ప్రశ్నంబునకు భగవానుఁ డిటుల వచించె. ఎవ్వఁడు మదర్పణబుద్ధిచే యాగాదినానాకర్మల నాచరించునో, ఎవ్వఁడు శైవ గృహసీతంబగు భస్మంబు సర్వాంగముల నలదికొని రుద్రాక్షల ధరించియు నన్ను పాసింపునో ఆతఁడు మద్భక్తుఁడు. అక్షరమును, బ్రహ్మస్వరూపంబును, సర్వోత్తమము నగు నోంకారముఁ దెలియువారలు ముక్తి నొందెదరు. అకార, ఉకార, మకారములును సంత్యంబున నర్థమాత్రయుంగూడి ప్రణవం బయ్యె. అందు అకారంబునకు భూః ఋగ్వేదము బ్రహ్మఅష్ట వసువులు గర్వాపత్యాగ్ని గాయత్రి గంగ ప్రాతస్సవ నాదులు దేవతలు. ద్వితీయమాత్రకు భువః విష్ణువు రుద్రుఁడు. అను

ప్రేమచందస్సు యజుర్వేదము యమునానది దక్షిణాగ్ని మధ్యం
దినసవనము దేవతలు. మూడవమాత్రకు సుషు సామవేదము
సూర్యుడు మహేశ్వరుడు. నావహనీయాగ్ని జగతీచందస్సు సరి
స్వతీ దేవతలు. నాల్గవయర్థమాత్రకు ద్వితీయసవనము- అధర్వ
ణవేదము-సోమలోక గాములు-అంగీరసులు విశాత్ సభ్యావ
సధ్యులుయజ్ఞపుచ్చులు దేవతలు. షడమమాత్ర యదుణ వర్ణం
బును, ద్వితీయమాత్ర భాస్వరవర్ణంబును, మూడవమాత్ర తటి
త్తాంతికలదియు, నాల్గవమాత్ర శుక్లవర్ణంబునుంగలదియైయుండు.
జాతంబును జాయమానంబు నగు నీ సర్వ మోంకారము నందే
యుండును. ఇది రుద్రరూపంబు. ఎవడీ మోంకారరూపమును
దెలిసికొనునో యాతడు ముక్తిపందును. ఎవడు శ్లోతశైవా
గ్నుల భస్మంబు గ్రహించి ప్రణవంబున నభిమంత్రించి పూసి
కొనునో, అద్దానిచే నన్నుబూజించి యుపాసించునో, ఆతనితో
నమానుడగు భక్తుడు నాకింకొకడు లేడు. బిశ్వదళాదుల
ప్రణవంబున నన్నెవడు పూజించునో, అహింస, భూతదయ,
సత్యము లోనగు నవి యెవనియం దుండునో, ప్రదోషమున
మదాలయమున నన్నెవడు పాసించునో వారలు నా కత్యంత
ప్రియులు. సోమవారమునను నేకాదశియందును సోషితుడై
రుద్రమంత్రములతోనన్నభిషేకించునాతడు మత్ప్రియుండై నిర
పాయుండగును. సూర్యాభి ముఖుడై యూర్ధ్వ బాహువుల
నిలచి నిశ్చలచిత్తముతో నన్ను సూర్యబింబస్తునిగ నర్పించు
వాడు గృహనేత గృహంబునఁ జేరుకై వడి నా యందుఁ బ్రేవే

శించును. దేవవ్రతంబుల నాచరింపుచు బృహథ ధంతరాదుల నాయెదుట నెవ్వఁడు మధురముగ గానం బొనర్చునో యీ శావాస్యాది మంత్రంబుల నెవ్వఁడు నిత్యము పఠించునో అతఁడు మత్స్యాజ్యంబు సింహశయముగ నందును. రామా! ఈ సకల కర్మంబులకును మనోనైశ్చల్యమును సహింసాది సద్గుణంబులును నిష్కామియై యుండుటయుఁ బ్రధానములు. అవిలేని యీపూజనాదులు నిరుపయోగములని గుర్తెరుంగుము.

—* మోక్షాధికార నిరూపణ యోగము *—

మోక్షాధికారి యెవ్వఁడను ప్రశ్నంబునకుఁ బరమాత్మఁ డిటుల వక్కాణించె. జాతహినుఁడైనను, గృహస్థుఁడైనను, బ్రహ్మచారియైనను, వానప్రస్థుఁడైనను స్త్రీ పురుషులయం దెవ్వరైనను బాశుఁడతవ్రతం బనుష్ఠింపఁదగుదురు. విభూతి రుద్రాక్ష లింగముల ధరించిన వాగును, శివభక్తి గలవారును మోక్షాధికారులే! నన్ను మద్భక్తులను నెవఁడు దూషించునో కోటి కల్పముల కైనను వాఁడు మోక్షాధికారి కాఁజాలఁడు. సకీర్తన ధ్యానాదుల కందఱు నధికారులే యగుదురు. సర్వకర్మల నాచరింపుచు, నశుచియయ్యు నిశ్చలచిత్తమున నన్ను ధ్యానించువాఁడు ధన్యుఁడగును. ఆశ్చర్యభయశోకాదులలో నానామ ముచ్చరించియు నరుఁడు ధన్యుఁడనుచున్నాఁడు. మహాపాపియు నవసానంబున నన్ను స్మరించి ముక్తుఁడగును. మద్భక్తు లెల్లరు భస్మ రుద్రాక్షల ధరింపవలెను. నాయఁదలి భక్తిగోరువారి కందరి కిది ముఖ్యము. ఎవ్వఁడు భస్మ రుద్రాక్షల ధరించునో

యాతనికి ముక్తి సులభము. మధ్యానముతో సమానమై మత్స్య
యనుగు కర్మ ముంకొకటి నాకులేదు. మహాపాపము. నంతెక్కు
కాలమున విభూతి రుద్రదాక్షులధరించి బిల్వమూలస్థునుగు మృత్తి
కనుఁ బూసికొని మన్నామస్మరణముచేయుచో నాతనికి యమ
కింకరులు భీతిఁ జెందెదరు. తాత్కాలిక మన్నామ స్మరణము
నిశ్చల చిత్తజన్యముగుచో నాతనికి ముక్తి కరతలామలకమై
యుండగలదు.

—* పూజావిధానము *—

రామా! గోమయము మృత్తిక భస్మము చందనము
శిల యిసుక కణ్ణి లోహము, హేమము, తామ్రము, కర్పూ
రము మున్నగువానిచే మదాకారమురచించి పూజించినఫలము
కోటి గుణోత్తరమగు. ప్రథమమున నన్న సగుణునిగఁ బూజి
చుటయే ముముక్షులకు సులభమార్గము. మృత్తికదాకు
లోహముశిల వీనిచేరచింపబడిన విగ్రహముల నారాధిం
చుట గృహస్థులకు ముఖ్యము. ఇట్టి ప్రతిమాపూజనము
లైహికంబులగు, నాయురారోగ్యైశ్వర్యములను, నాము
ష్మికంబగు మోక్షంబునుం బ్రసాదించు. బిల్వ మూలంబున
నన్ను పూజించువాఁడు దేహాంతమునఁ నన్నుగైలాసముంజేరును.
పర్వతాగ్రమునను నదీతటమునను శివాలయ విష్ణాలయములం
దును నన్ను జపించు నాతనికి విఘ్నంబులు పొసంగజాలవు. గిరి
గర్వారమునగాని వాయ్యాగ్ని సన్నిధియందుగాని నన్నర్చించు
నాతని ఫల మనంతమైనది. ఇవేవియు నాకొనరృచి యాత్మ

పూజకు సమానములు కావు. కంబళియందు మనోరథసిద్ధియు, శ్రష్టాజినమున ముక్తియుఁ గుశానసంబున జ్ఞానంబును జిత్రాసనమునఁ దారోగ్యమునుశిలయందుదుఃఖమును దర్భాసనమున విస్త్రాసంపదయు తత్తదాసనస్థుఁడై నన్ను జపింపువానికిఁ బూజించువానికిఁ గలుగును. పూరోత్తరదిశలు రెండును జపపూజనములకు శ్రేష్ఠములు.

—* జ ప లక్షణము. *

జపమాల స్పటికమాలయగుచో సామాజ్యమును గుశగ్రాధి యాత్మజ్ఞానమును, మృదాక్షమాల సర్వమనోరథములను, బగడచూలదండ లోకవిశీకరణమును బ్రసాదించును. ఆమలః ఫలమాల మోక్షమును ముక్తాఫలములమాల యఖిలవిద్యలను మాణిక్యమాల లోకనిశ్చయమును జేయును. నీలమణి గురభితమగుమాల శత్రుభయకారియగును. హేమమాల విశ్వర్యమును రజితమాల యాభిలషిత కన్యను సమాకూర్పంగలవు. అష్టోత్తర శతగుణితమగు మాల యుత్తమోత్తమము. నూరు సంఖ్యగలమాల యుత్తమమును, నేబదినాల్గు సంఖ్యగలమాల మధ్యమము నయ్యె. జపమాలసప్తవింశతి సంఖ్యగలదిగవైన నుండదగును. వర్ణసంఖ్యాకమగు మాలికచే జపించువాని లోక్కపర్యాయమునకే, పునశ్చరణ పూర్తియగు. వానిఫలము పాప్తింపును. యోనిముదాసనమునఁ గూర్చుండియే మంత్రము జపించిన దధధిదేవత వానిసర్వమనోరథంబులఁ దక్షణమే తీర్పఁగలదు. నిత్యనైమిత్తికములయందు సర్వదానియ

మములేక జపముచేయవచ్చును. ఎవఁడు మదాకారమును
 ధ్యానింపుచు నిష్కాముడై ప్రణవమునుగాని, రుద్రమును
 గాని, పడక్షరమును గాని, కై వల్యోపనిషత్తునుగాని, పఠించునో
 వాఁడా దేహంబుతోనే మత్స్యాయుజ్య మొందును. పరమ
 పావనమగు నీ గీతా శ్రవణంబుననే, మహాపాపులు సయిత
 ముత్యక్త కల్మషులై మత్స్యాయుజ్యాధి కారులయ్యెదరు.
 ఇందెద్దియు సందియములేదని భగవానుఁడు చంద్రశేఖరుఁ
 డంతర్ధాన మొందెను. రాముఁడు కృతార్థుఁడ నైతి నని సంత
 సించి యామహాత్ము ననేక విధంబులఁ గొనియాడి స్వకార్యో
 పక్రముడై జయంబునంది సుఖింబుండె. గుప్తతమమును,
 మోక్షదమును, బరమేశ్వర మాహాత్మ్యవర్ణితమునగు నీగీతను
 మీరెల్లరు పఠించి ముక్తులయ్యెదరుగాక యని శౌనకాదులకు
 సూతుఁ డుపదేశించుటయు, శౌనకాదు లన్ముహాత్ము నభినం
 దించి పరమేశ్వర మాహాత్మ్యమున కచ్చెరువందుచు గోమతీ
 తటంబునకు సంధ్యా వందనాదుల నాచరింపజనిరి.

గద్య.

ఇది శ్రీమదుద్భటారాధ్య వంశోద్భవ వీరభక్తారాధ్య నూను నా
 కోటయ్య కాశ్రమిణా విరచిత మిదం పద్మపురాణాంతర్గత
 శివ రాఘవ గునాదోపనిషద్రూపక శివగీతా సంగ్రహం
 సమాప్తం.

దుందుభినామ వత్సర మాహా శివరాత్రి.

శ్రీ వేమన గ్రంథాలయము,
 కే. ల. ప్లా. లు.

మనసు ఫౌండేషన్ పుస్తకాల పరిశీలనాపట్టిక

పుస్తకం సంఖ్య	TPLA120B196
పుస్తకం పేరు	శివగీతాసంగ్రహము
తారీఖు	28/10/24
ముందు అట్ట	NO
వెనుక అట్ట	NO
మొత్తం పేజీలు	41
పెద్ద సైజు పేజీలు	NO
ఖాళీ పేజీలు	NO
లేని పేజీలు	NO
తయారు చేసినది	ROHITH
పేజీలు విడదీసినది	NO
స్కాన్ చేసినది	NO
పరీక్ష చేసినది	ROHITH
పేజీలు సరిచూసినది	
బైండింగు చేసినది	
ప్యాకింగు చేసినది	
పరిస్థితి	good